

Det er den ukjente ungdoms mesterverk, som bringer ham laurbær i eldre år.

Det er den ukjente ungdoms fremragende dyktighet, som skaper manndommen en ledende stilling.

Det er den ukjente ungdoms byggende arbeide som danner grunnlaget for de eldre års trygge kår.

Det er alt i alt ungdommens anonyme år, manndommen kan takke for det meste av sin glans.

*Et prospekt i forsvarsdagens dager.
Gjø et av en ferd hvorfra bygdeung
dommen om et effektivt
forsvar.*

og fortvilede dager i kamp om økonomi og dårlige tider, en kamp med krav og tyngsler fra alle kanter for å holde det hele gående for sig og sine.

Den gangen det knep som verst, var de fleste av oss yngste innen bondeungdommens rekker for unge til å forstå hvordan situasjonene egentlig var, men vi så, og minnene står alltid for oss allikevel. Og som årene kommer til, så skjønner vi dem så inderlig vel.

Meget veltet dessverre, men gjennem en samlet organisasjon og i et evig slit i hjemmene, er da lassene delvis på hjulene igjen, og det har rullet sakte fremover i håpet om at vei og føre måtte bli mindre tungt, og bedre i den tid vi gikk og går i møte.

Men, hvor bærer det hen? Hvor meget hjelper det alt slitet med jord, planter og dyr, selv i glede til hjem og ætt i trygging til vårt økonomiske forsvar, når forsvarset utad står i færfall! Når vi vet at landet hjemmet og alt sammen når som helst kan brytes sørder og sammen utenfra!

Selv om de gamle kulturyåben, spaden og greipen, er de beste forsvarsredskaper vi har i neven i kampen for det daglige brød, så kreves det andre våben imot dem som kan komme utenfra, velrustede, for å diktere et fritt folk — i forsvarsløshet — i kne! Nei, de kommer nok ikke med spade og grep i hånden, skulde vi tro. Hvis så, skulde vi gladelig opta forsvars Kampen!

(R. S. GRØDE)

Men vil samfundet at vi skal være med å bygge og trygge landet, økonomisk og kulturelt, med spade og grep i neven i fred, så krever vi også å få ordentlige våben og å være forsvarsberedte mot fremmedes angrep på landet vårt.

Vi — bondeungdommen, er beskjedne i våre krav til samfundet i almindelighet, for vi er vant til å stille kravene til oss selv i arbeidet vårt med jorden. Men, nu krever vi såpass av våre egne som av andres midler i statskapitalen, fordi vi arbeider i den livgivende og tyngste næring i landet, at det skal gis oss et ordentlig forsvar og en ordentlig utdannelse og opdragelse til trygging av freden — mot fiendtlige angrep.

Vi vil ikke krig, ingen av oss ønsker å høre våbenøy og kanontorden i sann virkelighet; enda mindre se hjemmene våre legges i ruiner og våre egne plaffes ned — våbenløse og forsvarsloose av uvedkommende elementer! Men, hvad vi vil: Øve oss — være beredte til forsvar! — Det er ingen lek, som enkelte hevder.

Når vi, bondeungdommen, går samlet inn for kravet vårt, står ingen politiske partier bak. Det er kjærlighet til et fritt land, som driver kravene frem, og det er de kravene bondeungdommen i Norges Bondelag stiller til de i samfundet, som har andre tanker enn egoistiske nutidstanker eller snakker fred og ikke noe yder på noen kant. Det er nok av dem som kjekker sig, men det kan komme tider, da også disse vil vende sig i bønn om hjelp og beskyttelse, i forsvarsviljen hos bygdefolket!

26. - 39. R. S. GRØDE

Vi har rett til å kreve!

Ingen stand i Norge kan med med mer rett forlange et styrket forsvar enn bonestanden, og ingen ungdom går så enig inn for forsvarssaken som bondeungdommen!

Lenge har vi ventet på at noe snart måtte gjøres, før det blir for sent. — «Gamle-kara» i Norges Bondelag har gjort meget for oss ungdommer utover bygdene. Nu er det vår tur! Vi kommer samlet i et krav om å få gjøre gjengjeld for de bærende tanker og idéer de har kjempet for, og som vi vil være med å bære videre. — Det er trauste og voksne karer vi har ved roret der, som sammen med mor og far og andre bondelagsfolk ofrer, arbeider og sliter for bondens og landets vel.

Vi, som kjenner disse slitere, og som vet hva de har hatt å gjempe med i årene som er gått 10—15 år bakover i tiden, og selv har gått med i den seige knogen, vi vet hva det har kostet dem av forsakelser. Vi vet hva det har kostet dem av sovnløse nakter, — selv om vi selv nok sov,